

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

รักนะ..ทีมของฉัน

นัฐยา ศรีสุข

งานสนับสนุนการศึกษาและสถาบันการแพทย์จักรีนฤพดินทร์ โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

การทำงาน..นับเป็นเรื่องที่มีความสำคัญกับคนทุกวัยขึ้นกับว่าจะอยู่ในวัยไหน ลักษณะงานที่ทำก็จะมี ความแตกต่างออกไป ในสมัยเด็ก ๆ ฉันยังจำได้ว่าเมื่อไหร่จะขึ้นชั้นมัธยมเสียที พอถึงชั้นมัธยม เมื่อไหร่จะจบจะได้เข้าสู่วัฒนศึกษา ความคิดเกิดอีกเมื่อไหร่จะจบจะได้มีงานทำเสียที..และแล้วก็ได้ทำงานจริง ๆ เมื่อถึงวัยที่ต้องทำงาน..ทีนี้ความคิดก็เกิดขึ้นมาอีก..เมื่อไหร่จะเกษียณ..ความคิดเรานี้ก็ช่างหมุนเวียนเปลี่ยนไปได้ตลอดจริง ๆ

สำหรับฉัน การเข้าสู่การทำงานนับเป็นเรื่องที่ตื่นเต้น กังวลว่าเราจะทำได้มั้ย มันใช่เราจริง ๆ หรือเปล่า..ไม่ลองไม่รู้ต้องสู้กันดูสักตั้ง ฉันได้เข้ามาทำงานที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ในหน่วยกายภาพและพัสดุ ทำหน้าที่ดูแลบริหารจัดการเรื่องการจัดการห้องเรียนห้องประชุม ตามการเรียนการสอน อบรม สัมมนาที่อาจารย์และบุคลากร ทั้งของโรงเรียนพยาบาลและหน่วยงานอื่น ๆ ภายในคณะฯ มาขอใช้บริการ ดูแลเรื่องเดียวเป็นหลักจริง ๆ แต่ทำไมการใช้งานห้องมีการปรับเปลี่ยนตลอดเวลา ทำให้ฉันรู้สึกว่างานฉันยุ่งยาก ซ้ำซ้อน หลายคนมองงานฉันเป็นเรื่องจืดจาง บางครั้งก็รู้สึกน้อยใจว่าหลายคนไม่เข้าใจงานของฉัน..แต่ฉันพยายามปรับความคิดให้เป็นบวก เพราะฉันเทียบกับบางงาน ดูแลห้องจำนวนไม่ถึง 5 ห้องใช้คน 3-5 คน แต่ฉันคนเดียวดูแลเกือบ 30 ห้อง..สุดยอดคนเก่งนี่นา..(ให้กำลังใจตัวเอง)

การดูแลห้องเรียนจำนวนมาก ๆ กับการจัดในหลายรูปแบบสำหรับการจัดการเรียนการสอน ทั้งแบบคลาสรูม แบบยูเซฟ แบบกลุ่ม กับจำนวนนักศึกษาที่มีจำนวนมาก ฉันต้องปรับความคิดตัวเองให้ทัน เพื่อให้การจัดการห้องเรียนห้องประชุมไม่ให้มีปัญหาหรือให้เหนื่อยที่สุดเท่าที่ฉันจะสามารถแก้ไขได้ จากที่ไม่เคยคิดนวัตกรรมการใช้ห้องเรียนห้องประชุมผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ต สถานการณ์ทำให้ฉันต้องเรียนรู้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่พอลองทำ..ฉันทำได้..งานสะดวกขึ้นกับการจองขอใช้ห้องเรียน..แต่หน้างานฉันยังคงต้องลงไปดูแลควบคุม แม่บ้านให้ช่วยจัด เพราะอย่างฉันคนตัวเล็ก ๆ (จริง ๆ ก็ไม่เล็ก) ไม่สามารถที่จะทำคนเดียวเพียงลำพังได้ ดังนั้นเทคนิคการเจรจาขอความช่วยเหลือจึงเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ฉันจะต้องมี เพื่อขอให้แม่บ้านยินดีและเต็มใจที่จะทำตามที่เราต้องการ

ในความวุ่นวายที่มองว่าเป็นความยุ่งเหยิงก็ยังมีความสุขที่ฉันมีเพื่อน ๆ พี่ ๆ คอยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ คอยห่วงใยรับงานแทนช่วงที่ฉันติดงานหรือไม่สามารถมาทำงานได้ ฉันทำงานในโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดีมาสักระยะ รู้สึกได้ว่าในยามที่ฉันรู้สึกเหนื่อยล้า ท้อแท้ ยังมีเพื่อน ๆ พี่ ๆ คอยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ มีความเป็นพี่น้อง เป็นความรู้สึกที่อบอุ่น จะมีสักกี่หน่วยงานที่จะมีวัฒนธรรมแบบนี้ เหนื่อยท้อก็อดคอดไปด้วยกัน..รักนะทีมของฉัน...นอกจากนั้นมันทำให้ฉันรักและผูกพันรามาธิบดี บ้านหลังที่สองของชีวิตขอบคุณที่ชักนำให้ฉันได้เจอเพื่อน ๆ พี่ ๆ ณ ที่แห่งนี้